

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

December 2017

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 10 - 2017

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Sigrid Kraglund Adamsson, Stine Bork
Kristensen, Christian de Groot-
Poulsen, Ulrich Jensen, Lasse Ra og
Malou Wehage Stålholt

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Louise Sommer Hendriksen
Thomas Glud

Først publiceret:
<http://slagtryk.dk/category/17-12/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Forside
Jacob Juhl

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Lasse Ra

---

berøringer

det er noget med berøringerne i metroen trækkes mod solen blænder så kraftigt at det er svært at se dens position. lyse bump. arme, skuldre trykkes mod maver, rygge. han står leder efter det ansigt, der ikke er *grimasse*. at være andet end mimik. højre hånd griber i metalrøret over hans hoved. en fedtet morgen hånd. han ser frem mod solen blænder og udvisker de andres kroppe. står tæt. dørene skyder op, ind komme luft og en lind strøm af skuldre, maver. øjnevipper, kindben. en grimasse kan være erhvervet for så mange spørgsmål siden. metroen dykker under jorden og det hvide lys gør konturer tydelige. de skarpt optrukne andre. han fjerner hånden fra metalrøret, lader den glide ned i brystlommen. de står tæt nok nu, han behøver ikke holde fast. siddende presses opret. når han ikke overvejer, om han skal klemme hånden ned i bukselommen for at skifte sang, hører han sætningen; *fra første faldskærmsudspring er mennesket iscenesat*, gentaget. og hvor har han læst det. Facebook måske. en reklame for udspring. han glider blikket, forsøger ikke at se på nogen bestemt. ved DR Byen er metroen tilbage over jorden. han ser ud mellem de andre, ser fælleden i giftigt orange. solen forsvundet bag skyhinder. på perronen puster han ud, trækker ind. lunter ad trappetrinene mod fortovet.

eller han vågner og har svært ved at finde *grimassen*. dagen er trang og kræver sit, vandpytter spejler grå nuancer af en himmel længere fremme. (og senere) han står i skolegården i den røde flyverdragt og den tilhørende kaffeånde børnene skyer. to piger fra 1. klasses kravler alligevel på hans skuldre, en tredje forsøger at finde en bænk hvorfra hun kan springe op på ham, på hans hoved. de små negle borer ind i halshuden. en lærer passerer med en hilsen. løfter blikket til hilsen. han ved ikke længere hvor han skal placere sine tanker, myldrer frem over skolegården som børns tunger cirkler rundt over læberne spruknes. fugtig december. han har gemt sine hænder i brystlommerne. slikker så læberne. fikserer et gråt skydække længere fremme.

ud til cyklen mellem to regnskyl. birketræets grene hænger og cirkler mod græssets brede strå. eller nærmere, den rustne cykel ser skrøbelig ud i det forvoksede græs han trækker hjulene fri af. et smæk med tungen og han iler ud af havelågen. hopper op på cyklen. pedalerne knaser når han træder. udtrådte. der er et fund han ved han får svært ved at finde. en bevægelse, der træder på tværs af hans lårs, lægges stød i pedalerne. et blik der ikke fikserer. tidligt på sommeren havde han set dens ende. køligt trak den op langs underarmene. men stadig, *der er et fund at finde*. han vidste det allerede dengang, gravede i sandkassen, kastede skovle af sand ud over kanten. eller han fyldte den grønne spand og tømte den, små tårne på asfalten ved sandkassens kant. han vil finde sit. cykler på arbejde og kommer hjem. i græsset mellem lågen og skurret bliver sporerne fra cykelhjulene pløjet dybere i den våde efterårsjord. han forstår det hele tiden og måske ikke helt. at det *jeg* vi kalder *han* er en langsom varme, som siver ud gennem fingrespidserne eller toppen af hovedet. han må finde et nyt. i en sød lugt han ikke kender. de gule og brune svampe vokser frem over forhavens græs, dufter af brun farin. hvide lameller på undersiden - han vipper dem om på maven med skospidsen. sætter sig i den klamme havestol. ikke at han har så meget tid, men lugten siver rundt i hægebirkens lave grene. han spreder brun farin i luften, smager på en fjern grimasse. den kødfuld tunge. brune og gule svampe, hvide lameller på undersiden, springer frem over forhavens græs.

sortmalede bjælker langs gangen var sprækkede, i færd med at åbne sig. fra den lille rude i loftsrummet kunne han se spirerne (hvis han kravlede op på kommoden). opvarmet støv foran kinderne. han gik derop for at se ud, som hvis baghovedet hvilede trygt i bunden af en krybbe. bag spirerne skifter skydækket nuancer. loftsrummet blev mørkt før aftenen ellers kunne opfattes. måske var det ligesådan i morgentimerne: bjælkerne skinner sølv i mørket, det forestiller han sig nu. og han husker det i knæet eller tærnes led, at kravle op på kommoden og se frem, ud gennem rudens trange firkant.

han sidder i havestolen. stadig cirkler hægebirkens grene mod græsset. (og stadig) Jyllingevejs biler falder ind gennem hækken i kolde dråber. han leder, må finde nogle fjerne punkter og trække dem til sig: farmor Ellens drøm skrevet i margenen af *Flora i Farver*, bind 2. ikke at tage den første metro men vente en rytme. ikke at rejse sig med det samme. han blunder hen i havestolen, grådigt skyder sorte blomster op gennem hans sko og slår rødder i den hårde hud på hælene. hvad. blade flakker af birketræet, hængepilen. samles i vejkanterne som rester af en stadig fjernere tid. han rejser sig, er ved at komme for sent. iler ud af havelågen. hvert skridt ned ad Jyllingevejs fortov flyder let som en følge af beslutninger for længst taget. hen over gangbroen og ned på modsatte fortov.

han går gennem gården, slår ud efter fnok, men de viger for håndfladen. har de en lethed han ikke kan fange, et bevægelsesmønster han ikke forstår. de gule blade hvirvler mod asfalten er lettere at gribe. han har det som et ekko, eller som et krydsfelt af ekkoer kastet af bevægelser han vender hovedet for at se.

en solsort stopper op i baghavens græs, han venter. står i bar overkrop i køkkenet. venstre hånd glider hen over knogler og muskler. han trækker vejret langsommere. strækker åndedrættet til en større bevægelse. han husker helt klart: tre øjenvipper forsvinder i lagenet, en grå morgen lysner. eller en stødvis brise han begyndte at blinke med. blinker med. hun vågner så langsomt et sted ved hans hånd, glider fra hendes hofte og op.

Malou Wehage Stålholt

Løgnhals

på grene sidder løgnhalsen og
stikker
til kornkuglerne
ved siden af
rødkælken
snart er de begge for fede til at sidde
på så ung
en gren
foran køkkenvinduet hos farmor
sneen her får lov
til at
smelte
på en anden nådig måde end i
byen, hvor jeg sjapper
bagtrappen til og får våde
sokker
om natten når jeg
ryger, dét uden farve er
gråt
her
men hos farmor får sneen
lov
til at
smelte
i sit eget
tempo
al den tid, der
er
dér
al den tid
der
stables

sirligt og

lyden af smør
på en pande

og duften af det

og bækken

der fyldes af

sneen, som den

smelter

og bækken får

fart

på

et stearinlys

varmer rummet som en hel krop, som et

menneske, siger du

og du bygger mig en lille hær i vindueskarmen på femte sal

jeg synes ikke de to ting er de

samme

men jeg tænder alle

vægerne

Christian de Groot-Poulsen

Jeg vågner vist aldrig helt

Skyerne sejler ikke om kap
men begge mine ben konkurrerer
om først at styrte til jorden.
Hvor længe har jeg gået rundt i mig selv
bygningerne er skiftevis græsmarker og stål.
Hvor findes udgangen til verden
alt, jeg har tilbage er denne pose
fuld af forventning og forvirring.
Tilfældige veninde, prik mig på skulderen
og fold et skattekort ud i samtalen
eller træk i mig som en udvej
fra den anden side af fjernheden.
Lad mig ikke vågne op i tågerne fra et hul i posen
lad mig ikke længere gå ind i mure og lande på græs.
Om lidt udråbes et af mine ben til vinder
hvis skyerne ikke ligefrem begynder at sejle ind og ud
af mit opløste ansigt, prik mig på skulderen
prik mig på skulderen, prik til mig!

Stine Bork Kristensen

To Have And Have Not

I never believed I could love anyone again

You are my last love and all the rest of my life

I shall love you and watch you and be ready to help you

Et ahorntræ klæder sig af og på foran mig år efter år

Jeg ser det mest nu, hvor det taber sine

store, gule hænder skødesløst hid og did

det bløde skraber mod det hårde

Hver gang jeg nærmer mig mit køkkenvindue

troner det over gyngestativet, en

mere og mere udsat diva der

koketterer med sit forfald

No strings attached

siger Lauren Bacall til Humphrey Bogart

og smiler skævt. Ligesom han gør det

De er sort-hvide. De er knivskarpe

De kan vist nok stole på hinanden som

Marie Slim Browning og Harry Morgan

som Betty Joan Perske og Humphrey Deforest Bogart

i en forrasket fiskerbåd på vej mod Martinique

Jouanacaëra-Matinino, Martinica, Madiana

Det blæser op til storm

Børnene i gården leger ubekymret videre med

hinandens øgenavne og alt det døde

No one has ever written a romance better than we lived it

Jeg ser på fra mit køkkenvindue

ahorn, acer, maple, acer pseudoplatanus

barn, ung, voksen, gammel

Ulrich Jensen

(STRÖMLIDEN, SOMMER 2010)

Helt stille foran
søen midt i skoven
bag Lars' Strømlid,
venter jeg på verandaen
og lytter
inden jeg læser lidt indendørs
uden at tænde lampen
en bog om Churchill

PINE(WOOD)

Kongeriget Danmark brystes som
bølgende, bedårende og bøgebedækket
men alligevel bor og lever mange
omkranset og i skyggen af gran, fyr
og for den sags skyld cypres.
Det gi'r bare et andet lys end løv.
Nærmest mindre

SET FRA 244, MOD VEJLE

Se så lige hvordan kornet
bølger sig på en nordvendt skråning
på en tidlig sommerdag med blæst og 12 grader
med sin helt egen grønne farve
Og så på en ellers så grå dag, er det da noget
at stille op med

Sigrid Kraglund Adamsson

Odense

Da vi startede på studiet, havde Odense lige spyttet dig ud. Sådan sagde du det selv første gang, og jeg forstod selvfølgelig ikke, hvad det betød. Odense var det mest ufarlige, jeg kunne komme i tanke om. Men det var din ekskæreste, du mente, at hun spøjte sådan i byen, at den kun lignede alt det, du ikke længere kunne holde ud at tænke på. Du kunne ikke leve netop der. Jeg kiggede på dig, da du sov hos mig første gang, og jeg forestillede mig Odense som noget forfærdeligt. Og jeg forestillede mig hende, du elskede, hvordan hun duftede på en måde, så man kunne blive vanvittig af at spekulere over, hvad den duft mindede om. At selve luften i Odense vibrerede af et hjerte, der ikke kunne hele igen. At det hjerte, der ikke kunne hele, ligesom strakte sig frem i en tid, der ikke behøvede at rinde ud. Og det var noget, jeg kunne glemme, men så pludselig huske igen. Hvordan det du sagde måske stammede fra hende. Når vi lavede mad, du samlede en grøntsag op og sagde noget, der fik mig til at grine, og jeg forstod, at det kunne være noget, I havde sagt til hinanden. En intern joke, du ikke var holdt op med at komme i tanke om, selvom du ikke længere var i Odense. Du ligger på puden, og mit ansigt vender imod din brystkasse. Jeg snuser til dig som en hund og ser dig for mig være hendes og se ned på hende fra dit mørke ansigt og smile i en grøn park i Odense.

Indholdsfortegnelse

Forside af Jacob Juhl

Lasse Ra	berøringer	s. 3
Malou Wehage Stålholt	Løgnhals	s. 5
Christian de Groot-Poulsen	Jeg vågner vist aldrig helt	s. 7
Stine Bork Kristensen	To Have And Have Not	s. 8
Ulrich Jensen	(STRÖMLIDEN, SOMMER 2010)	s. 9
	PINE(WOOD)	s. 10
	SET FRA 244, MOD VEJLE	s. 11
Sigrid Kraglund Adamsson	Odense	s. 12